

Odpowiedzialność zawodowa lekarzy weterynarii.

Część III. Postępowanie sądowe w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy weterynarii

Teresa Malinowska

z Katedry Higieny Żywności i Ochrony Zdrowia Publicznego Wydziału Medycyny Weterynaryjnej w Warszawie

Sprawy o przewinienie zawodowe lekarzy weterynarii mogą być rozpatrywane przez sądy lekarsko-weterynaryjne w dwóch instancjach (1, 2). Do wszczęcia postępowania w pierwszej instancji niezbędny jest wniosek rzecznika odpowiedzialności zawodowej o ukaranie lekarza weterynarii. Wszczęcie postępowania w drugiej instancji jest uwarunkowane złożeniem odwołania od orzeczenia sądu lekarsko-weterynaryjnego wydane go w pierwszej instancji.

Właściwość sądu lekarsko-weterynaryjnego pierwszej instancji

Właściwym do rozpoznania sprawy z wniosku okręgowego rzecznika odpowiedzialności zawodowej jest sąd lekarsko-weterynaryjny okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej, na terenie której lekarz weterynarii popełnił przewinienie zawodowe (art. 50 ust. 2 ustawy¹ i § 8 ust. 1 rozp.²). Tak określona właściwość sądu lekarsko-weterynaryjnego, w pewnych okolicznościach pozostaje w rozbieżności z właściwością okręgowego rzecznika odpowiedzialności zawodowej. Właściwość okręgowego rzecznika jest określona członkostwem lekarza weterynarii w okręgowej izbie lekarsko-weterynaryjnej, której rzecznik jest organem (§ 11 rozp.). Uwzględniając, że lekarz weterynarii może wykonywać zawód równocześnie na obszarze kilku okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych, będąc członkiem tylko jednej z nich, postępowanie wyjaśniające prowadzi okręgowy rzecznik odpowiedzialności zawodowej izby, w której lekarz weterynarii jest członkiem, ale jeśli przewinienie zawodowe miało miejsce na obszarze innej okręgowej izby, co do zasady rozpoznaje je okręgowy sąd lekarsko-weterynaryjny izby miejsca popełnienia przewinienia. Sytuacja tego rodzaju nie występuje,

gdy postępowanie dotyczy lekarzy weterynarii pełniących funkcje okręgowego rzecznika odpowiedzialności zawodowej, jego zastępców lub członka okręgowego sądu lekarsko-weterynaryjnego, lub organu krajowej izby lekarsko-weterynaryjnej. W sprawach o przewinienie zawodowe takich lekarzy weterynarii postępowanie wyjaśniające prowadzi krajowy rzecznik odpowiedzialności zawodowej, a sprawy rozpatruje w pierwszej instancji krajowy sąd lekarsko-weterynaryjny (art. 50 ust. 3 pkt 2 ustawy i § 11 ust. 2 rozp.). Krajowy sąd lekarsko-weterynaryjny właściwy jest także do łącznego rozpoznania w pierwszej instancji sprawy o przewinienie zawodowe popełnione przez kilku lekarzy weterynarii, z których co najmniej jeden podlega odpowiedzialności przed krajowym sądem lekarsko-weterynaryjnym (§ 9 rozp.). W sprawie odpowiedzialności zawodowej członków rady lekarsko-weterynaryjnej oraz komisji rewizyjnej okręgowych izb, właściwym do rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji jest okręgowy sąd lekarsko-weterynaryjny wyznaczony przez krajowy sąd lekarsko-weterynaryjny (art. 50 ust. 2 zdanie 2 ustawy). Przy tym przepisy ustawy, ani rozporządzenia wykonawczego do ustawy, nie wyłączają spraw członków takich organów z właściwości rzecznika odpowiedzialności zawodowej tej samej okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej (1, 2). W takich przypadkach, podobnie jak w innych ze względu na dobro sprawy, krajowy rzecznik odpowiedzialności zawodowej, na podstawie przepisu § 12 ust. 2 rozporządzenia, z urzędu albo na wniosek lekarza weterynarii, którego dotyczy postępowanie lub jego obrońcy, może przekazać prowadzenie postępowania wyjaśniającego rzecznikowi odpowiedzialności zawodowej okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej, której sąd lekarsko-weterynaryjny został wyznaczony lub z innych przyczyn jest właściwy

do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji (§ 12 ust. 3 rozp.).

Postępowanie przed sądem lekarsko-weterynaryjnym pierwszej instancji

Stroną w postępowaniu przed sądem lekarsko-weterynaryjnym pierwszej instancji jest rzecznik odpowiedzialności zawodowej i obwiniony lekarz weterynarii. Rzecznik odpowiedzialności zawodowej pełni rolę oskarżyciela, reprezentując interes samorządu lekarzy weterynarii (§ 30 rozp.). Obwiniony lekarz weterynarii występuje we własnym imieniu, broniąc własnego interesu. Strony w procesie sądowym są równoprawne, w tym nie tylko w odniesieniu do uprawnień procesowych, ale także do warunków organizacyjnych, w jakich występują na sali rozpraw. Niedopuszczalne jest, aby rzecznik odpowiedzialności zawodowej miał na sali rozpraw warunki bardziej komfortowe niż obwiniony lekarz weterynarii i jego obrońca. Jeżeli rzecznik odpowiedzialności zawodowej, jako strona procesowa, na sali rozpraw ma do dyspozycji stolik lub innego rodzaju pulpit, to po przeciwnej stronie obwiniony lekarz weterynarii bezwzględnie powinien mieć do dyspozycji takie same warunki. Nie jest bowiem właściwe, aby obwiniony lekarz weterynarii na sali rozpraw występował przed składem orzekającym sądu lekarsko-weterynaryjnego z miejsca przeznaczonego dla publiczności albo świadków lub biegłego, mając do dyspozycji na dokumentację własne kolana lub podłogę.

Podstawę wszczęcia postępowania przez sąd lekarsko-weterynaryjny zawsze stanowi wniosek rzecznika odpowiedzialności zawodowej o ukaranie lekarza weterynarii. Z wnioskiem o ukaranie w pierwszej kolejności zapoznaje się przewodniczący sądu (§ 4 ust. 2 rozp.). Wniosek o ukaranie nie odpowiadający wymaganiom formalnym, przewodniczący sądu zwraca rzecznikowi odpowiedzialności zawodowej w celu usunięcia wad formalnych. Jeżeli wniosek o ukaranie jest zgodny z wymaganiami formalnymi, to w zależności od jego treści merytorycznej, uzasadnienia i dołączonych do niego dowodów, przewodniczący sądu lekarsko-weterynaryjnego może zarządzić przygotowanie rozprawy albo, gdy istnieją podstawy do umorzenia lub zawieszenia postępowania, lub postępowanie wyjaśniające wymaga uzupełnienia, kieruje sprawę na niejawne posiedzenie sądu lekarsko-weterynaryjnego (§ 24 ust. 1 rozp.). Okoliczności uzasadniające umorzenie postępowania, z jednym wyjątkiem, są tożsame z tymi, które stanowią

¹ Ilekroć w tekście występuje wyrażenie ustawa bez bliższego oznaczenia, należy przez to rozumieć ustawę wskazaną w poz. 1 piśmiennictwa.

² Ilekroć w tekście występuje wyrażenie rozporządzenie bez bliższego oznaczenia lub skrót rozp., należy przez to rozumieć rozporządzenie wskazane w poz. 2 piśmiennictwa.

podstawę odmowy wszczęcia postępowania, a okoliczności uzasadniające jego zawieszenie są takie same, jak w postępowaniu wyjaśniającym (art. 17 § 1 kpk, w zw. z art. 53 ustawy i § 7 rozp.). Wyjątkowo, wszczęte i toczące się postępowanie przeciwko obwinionemu lekarzowi weterynarii nie może zostać umorzony z powodu śmierci obwinionego lekarza weterynarii, jeżeli w terminie dwumiesięcznym od daty zgonu, małżonek, krewny w linii prostej, brat lub siostra obwinionego lekarza weterynarii żąda, aby postępowanie nadal się toczyło (art. 53 ust. 2 ustawy).

Na niejawnym posiedzeniu sąd lekarsko-weterynaryjny postanawia o umorzeniu, zawieszeniu lub przekazaniu sprawy rzecznikowi odpowiedzialności zawodowej w celu uzupełnienia postępowania wyjaśniającego, ze wskazaniem kierunku i określeniem terminu na jego uzupełnienie, nie dłuższym niż 3 miesiące (§ 26 ust. 2 i 4 rozp.). Jeśli nie występują okoliczności uzasadniające powyższe, sąd postanawia o skierowaniu sprawy do rozpatrzenia na rozprawie. Na postanowienie o umorzeniu, zawieszeniu lub uzupełnieniu postępowania wyjaśniającego przysługuje zażalenie stronom, czyli rzecznikowi odpowiedzialności zawodowej i obwinionemu lekarzowi weterynarii. Pokrzywdzony może złożyć zażalenie tylko na postanowienie o umorzeniu postępowania (§ 26 ust. 3 rozp.). Zażalenie na postanowienie o umorzeniu postępowania, jako kończące postępowanie w pierwszej instancji, wnosi się, w terminie 14 dni od daty jego doręczenia, do sądu lekarsko-weterynaryjnego drugiej instancji, czyli zawsze do sądu krajowego (§ 43 ust. 1 i 2 rozp.). Co do zażalenia na postanowienie o zawieszeniu postępowania lub uzupełnieniu postępowania wyjaśniającego, które nie kończą postępowania w pierwszej instancji, nie jest jednoznaczne, do której instancji sądu lekarsko-weterynaryjnego należy je wnieść. Przepisy, w szczególności art. 50 ustawy oraz § 8–9, § 26 i 43 rozporządzenia nie określają bezpośrednio, która instancja sądu lekarsko-weterynaryjnego jest właściwa do rozpatrzenia zażalenia na tego rodzaju postanowienia, a analiza ich treści nie pozwala na jednoznaczny wniosek w tej kwestii (1, 2). Jedynie przepis § 43 ust. 4 rozporządzenia może sugerować, że zażalenie na postanowienie o zawieszeniu postępowania lub uzupełnieniu postępowania wyjaśniającego wnosi się do sądu lekarsko-weterynaryjnego, który wydał zaskarżone postanowienie. Przepis ten stanowi bowiem ogólnie, że od postanowienia o odmowie przyjęcia środka odwoławczego, czyli postanowienia o odmowie przyjęcia odwołania lub odmowie przyjęcia postanowienia, przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania odwołania. Odwołania od

orzeczeń wydanych w pierwszej instancji rozpoznaje sąd lekarsko-weterynaryjny drugiej instancji, czyli sąd krajowy (art. 50 ust. 2 pkt 1 i 3 ustawy). Zakładając, że przepis § 43 ust. 4 rozporządzenia nie odnosi się wyłącznie do postanowienia o odmowie przyjęcia środka odwoławczego kończącego postępowanie w pierwszej instancji sądowej i rozpoznawanych w drugiej instancji, czyli odwołania od orzeczenia lub postanowienia o umorzeniu postępowania, można wnioskować, że zażalenie na postanowienie o zawieszeniu postępowania lub uzupełnieniu postępowania wyjaśniającego, rozstrzyga w innym składzie sąd lekarsko-weterynaryjny, który wydał zaskarżone postanowienie. A tylko postanowienie tego sądu o odmowie przyjęcia zażalenia na postanowienie o zawieszeniu postępowania lub uzupełnieniu postępowania wyjaśniającego, rozstrzyga odwoławczy, czyli krajowy sąd lekarsko-weterynaryjny drugiej instancji.

Postanowienie o skierowaniu sprawy na rozprawę, wraz z odpisem wniosku o ukaranie, doręcza się obwinionemu lekarzowi weterynarii. Odpis wniosku o ukaranie nie może być doręczony obwinionemu lekarzowi weterynarii później niż 14 dni przed rozprawą (§ 28 ust. 2 rozp.). Termin rozpoczęcia rozprawy i terminy posiedzeń składu orzekającego w danej sprawie ustala przewodniczący sądu lekarsko-weterynaryjnego (§ 4 ust. 2 rozp.). Zarządza wezwanie świadków i biegłych oraz przedstawienie innych dowodów wskazanych we wniosku o ukaranie oraz w innych uzasadnionych wnioskach zgłoszonych przez strony przed rozpoczęciem rozprawy, w tym wniosków zgłoszonych przez obwinionego lekarza weterynarii lub jego obrońców po zamknięciu postępowania wyjaśniającego, a nieuwzględnionych przez rzecznika odpowiedzialności zawodowej (§ 28 ust. 3 i § 32 ust. 1 rozp.). Na rozprawę wzywa się obwinionego lekarza weterynarii oraz zawiadamia o jej terminie jego obrońcę lub obrońców i rzecznika odpowiedzialności zawodowej (§ 28 ust. 1 rozp.). Udział rzecznika odpowiedzialności zawodowej w rozprawie jest obowiązkowy, natomiast obwinionego lekarza weterynarii i jego obrońcy tylko, gdy sąd lekarsko-weterynaryjny uzna ich obecność za konieczną, co będzie wskazane w wezwaniu lub zawiadomieniu (§ 28 ust. 4 i 5 rozp.). Obowiązek stawienia na rozprawę i złożenia zeznań mają także osoby wezwane w charakterze świadka (art. 177 § 1 kpk, w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). W sytuacji, gdy świadek wezwany na rozprawę nie stawiał się bez usprawiedliwienia albo bezpodstawnie odmawia zeznań, sąd lekarsko-weterynaryjny może zwrócić się do sądu rejonowego właściwego dla miejsca ich zamieszkania, o przesłuchanie świadka na wskazaną okoliczność

(art. 54 ust. 1 ustawy). O terminie takiego przesłuchania sąd rejonowy zawiadamia strony postępowania, a protokół z przesłuchania przesyła sądowi lekarsko-weterynaryjnemu, w celu wykorzystania w postępowaniu dowodowym zeznań zawartych w jego treści. Podobnie, wezwany świadek mieszkający poza okręgiem izby lekarsko-weterynaryjnej, w uzasadnionych przypadkach może zostać przesłuchiwany w trybie pomocy prawnej przez sąd lekarsko-weterynaryjny okręgu izby, w którym mieszka (§ 32 ust. 1 rozp.).

Rozprawą kieruje i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem przewodniczący składu orzekającego, w tym wydaje wszelkie zarządzenia niezbędne do utrzymania powagi, spokoju i porządku na sali rozpraw (§ 31 ust. 1 rozp. i art. 372 kpk). Po wywołaniu rozprawy przewodniczący składu orzekającego sprawdza, czy wszyscy wezwani stawili się oraz czy nie ma przeszkód do rozpoznania sprawy, m.in. wynikających z okoliczności powodujących jej odroczenie. Sąd lekarsko-weterynaryjny odracza rozprawę, gdy nie stawiał się na nią rzecznik odpowiedzialności zawodowej lub obwiniony lekarz weterynarii, którego obecność na rozprawie sąd uznał za konieczną, lub inny obwiniony lekarz weterynarii z powodów usprawiedliwionych, w tym gdy nie zostało mu doręczone wezwanie. Nieusprawiedliwiona nieobecność na rozprawie obwinionego lekarza weterynarii, gdy sąd nie uznaje jego obecności za konieczną, nie stanowi przeszkody do rozpoznania sprawy. Rozprawa może, ale nie musi, zostać odroczone także z powodu niestawiennictwa świadka lub biegłego albo z innej ważnej przyczyny, w tym na wniosek obwinionego lekarza weterynarii lub jego obrońcy, z powodu doręczenia odpisu wniosku o ukaranie później niż 14 dni przed rozprawą, co uniemożliwiło lub utrudniło przygotowanie obrony. Może się tak zdarzyć, że w materiale dowodowym dołączonym przez rzecznika odpowiedzialności zawodowej do wniosku o ukaranie, brakuje niektórych dokumentów, które zostały ujawnione lub sporządzone w postępowaniu wyjaśniającym. Brakuje, ponieważ rzecznik odpowiedzialności zawodowej uznał je za nieprzydatne lub mało istotne dla ustalenia stanu faktycznego lub udowodnienia innych okoliczności – ma takie prawo. Jeśli zdaniem obwinionego lekarza weterynarii są one istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i sąd lekarsko-weterynaryjny powinien zapoznać się z nimi, to do czasu rozpoczęcia przewodu sądowego obwiniony lekarz weterynarii lub jego obrońcy mogą wnieść do sądu lekarsko-weterynaryjnego o zobowiązanie rzecznika odpowiedzialności zawodowej do uzupełnienia materiałów postępowania wyjaśniającego dołączonych do wniosku

o ukaranie, o określone dokumenty znajdujące się w aktach tego postępowania (art. 381 § 2 kpk, w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). Wniosek taki sąd lekarsko-weterynaryjny powinien rozstrzygnąć jeszcze przed otwarciem przewodu sądowego.

Po sprawdzeniu obecności i wykluczeniu przeskód w kontynuowaniu rozprawy, przewodniczący składu orzekającego zarządza opuszczenie sali rozpraw przez świadków, ponieważ z oczywistych względów nie mogą oni uczestniczyć w rozprawie, w szczególności przed złożeniem własnych zeznań (art. 384 § 1 kpk, w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). Wezwani na rozprawę biegli lekarze weterynarii mogą pozostać na sali, chyba że przewodniczący składu orzekającego zarządzi opuszczenie sali rozpraw także przez nich. Jeżeli na rozprawę stawił się pokrzywdzony członek izby lekarsko-weterynaryjnej, ma prawo pozostać na sali, nawet gdy będzie zeznawał jako świadek. W takim przypadku sąd przesłuchuje go w pierwszej kolejności, na okoliczność tego, czego był świadkiem (art. 384 § 2 kpk, w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy i § 5 ust. 1 rozp.). Pokrzywdzonych, którzy nie będą występować w charakterze świadka, nie wzywa się i nie zawiadamia o rozprawie, nawet jeśli zostali wskazani przez rzecznika odpowiedzialności zawodowej (§ 28 ust. 1 i 3 rozp.).

Przewód sądowy rozpoczyna się od odczytania przez rzecznika odpowiedzialności zawodowej wniosku o ukaranie obwinionego lekarza weterynarii (§ 33 ust. 1 rozp.). Następnie przewodniczący składu orzekającego powinien pouczyć obwinionego lekarza weterynarii o jego prawie składania wyjaśnień, odmowy wyjaśnień lub odpowiedzi na pytania, składania wniosków dowodowych oraz zapytać czy przynajmniej do popełnienia zarzucanego mu przewinienia zawodowego i czy chce złożyć wyjaśnienia (§ 13, w zw. z § 2 ust. 3 rozp. i art. 386 § 1 kpk, w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). Udziela głosu obwinionemu lekarzowi weterynarii, który powinien odpowiedzieć, czy przyznaje się, czy nie do popełnienia zarzucanego mu przewinienia zawodowego i jeśli wyraził chęć złożenia dodatkowych wyjaśnień, składa je. Po złożeniu wyjaśnień przez obwinionego lekarza weterynarii lub po odmowie ich złożenia, przewodniczący składu orzekającego powinien pouczyć go o prawie zadawania pytań osobom przesłuchiwanym oraz składania wyjaśnień w odniesieniu do każdego dowodu (art. 386 § 2 kpk, w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). W następnej kolejności sąd przeprowadza postępowanie dowodowe, dążąc do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy (§ 31 ust. 2, w zw. z § 2 ust. 2 i 3 rozp.). W tym celu przesłuchuje świadków, przyjmuje ustne opinie biegłych albo

uzupełnienie niepełnej lub wyjaśnienie niejasności i sprzeczności w opinii pisemnej oraz ocenia dowody rzeczowe, w tym dokumenty. Przeprowadza inne dowody, jeżeli jest to uzasadnione i możliwe, także z wniosku obwinionego lekarza weterynarii, złożonego przed rozpoczęciem rozprawy (§ 31 ust. 2 i § 33 ust. 1 zdanie 2 rozp.).

Świadkowie, którzy nie mogą stawić się na rozprawie z powodu przeszkody zbyt trudnej do usunięcia, na zlecenie sądu lekarsko-weterynaryjnego są przesłuchiwanymi w miejscu ich pobytu przez wyznaczonego członka składu orzekającego (§ 32 ust. 2 rozp.). O miejscu i terminie przesłuchania w takich okolicznościach powinny być powiadomione strony procesowe, ponieważ mają one prawo uczestniczyć w przesłuchaniu. Na rozprawie świadkowie są przesłuchiwanymi w określonej kolejności i na okoliczność tego, czego byli bezpośrednimi świadkami (art. 369 kpk, w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). Przed rozpoczęciem przesłuchania przewodniczący składu orzekającego powinien uprzedzić świadka o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, a przesłuchanie rozpoczyna od zapytania świadka o imię, nazwisko, wiek, zajęcie, karalność za fałszywe zeznania lub oskarżenie oraz stosunek do stron (art. 190 § 1 i art. 191 § 1 kpk, w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). Przed złożeniem zeznań, świadek przed sądem lekarsko-weterynaryjnym lub w określonych okolicznościach przed wyznaczonym członkiem tego sądu, składa przyrzeczenie o treści i w sposób określony w art. 188 § 1 kpk (3). Zwolnienie świadka od przyrzeczenia zależy od uznania sądu lekarsko-weterynaryjnego, ale na żądanie strony procesowej świadek jest obowiązany złożyć przyrzeczenie (§ 32 ust. 3 rozp.).

Nie odbiera się przyrzeczenia od świadka, który m.in. był prawomocnie skazany za fałszywe zeznania lub oskarżenie (art. 189 pkt 4 kpk). Świadkowi należy umożliwić swobodne wypowiedzenie się co do okoliczności, której był bezpośrednim świadkiem. W przypadku, gdy świadek wykracza poza swoją rolę, co, niestety, zdarza się na rozprawach w sprawie odpowiedzialności zawodowej lekarzy weterynarii, powinien być pouczony przez przewodniczącego składu orzekającego o tym, w jakim charakterze uczestniczy w rozprawie i na jaką okoliczność zeznaje, a także że nie może w żadnym razie wkraczać w kompetencje zastrzeżone dla oskarżyciela lub sądu lekarsko-weterynaryjnego. Dopiero po swobodnej wypowiedzi świadka, strony, obrońcy i biegli oraz członkowie składu orzekającego mają prawo zadawać bezpośrednio świadkowi pytania zmierzające do uzupełnienia, wyjaśnienia lub kontroli jego wypowiedzi (art. 171 § 1 i 2 kpk, w zw.

z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). Pytania kierowane do świadka nie mogą sugerować treści odpowiedzi. Tego rodzaju pytania oraz pytania nieistotne uchyla przewodniczący składu orzekającego (art. 171 § 6 i art. 370 § 4 kpk). Świadek może uchylić się od odpowiedzi na pytanie, jeżeli odpowiedź mogłaby narazić jego lub osobę dla niego najbliższą na odpowiedzialność karną, a w przypadku świadka lekarza weterynarii na odpowiedzialność zawodową. Obwiniony lekarz weterynarii ma prawo składania wyjaśnień w odniesieniu do każdego zeznania świadków, jak również w odniesieniu do innych dowodów, w tym do opinii biegłego zarówno ustnej, jak i pisemnej.

Biegły wezwany na rozprawę przedstawia opinię w zakresie zgodnym z postanowieniem o dopuszczeniu dowodu z ustnej opinii biegłego albo wypowiada się w kwestiach niedostatecznie, niejasno zaprezentowanych lub wewnętrznie sprzecznych w złożonej wcześniej opinii pisemnej. Na żądanie strony procesowej obowiązany jest złożyć przyrzeczenie przed przystąpieniem do przedstawienia opinii ustnej lub wypowiedzi odnoszących się do złożonej opinii pisemnej. Treść przyrzeczenia biegłego jest zamieszczona w przepisie art. 197 ust. 1 kpk (3). Po złożeniu zeznań świadek oraz biegły będący członkiem samorządu zawodowego mogą pozostać na sali rozpraw. Świadek lub biegły niebędący członkiem izby lekarsko-weterynaryjnej, po przesłuchaniu opuszcza salę rozpraw i po uzyskaniu zgody przewodniczącego składu orzekającego może oddalić się z sądu przed zakończeniem rozprawy (§ 5 ust. 1 rozp.).

W postępowaniu dowodowym mogą być odczytywane pisemne opinie biegłych, wyniki i protokoły badań lub zabiegów, dokumentacja lekarsko-weterynaryjna lub inne dokumenty zgromadzone w postępowaniu wyjaśniającym, w tym dokumenty prywatne, takie jak np. oświadczenia, notatki, zalecenia, wypisy z dokumentacji. Protokoły przesłuchania świadków i wyjaśnień obwinionego lekarza weterynarii, sporządzone w postępowaniu wyjaśniającym lub przed sądem, mogą być odczytane, tylko gdy bezpośrednio przeprowadzenie dowodu nie jest niezbędne, a żądana z obecnych na rozprawie stron temu nie sprzeciwia się, z tym że sprzeciw strony, której zeznania lub wyjaśnienia nie dotyczą, nie stoi na przeszkodzie ich odczytaniu (art. 392 i 393 kpk, w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). Za zgodą stron, materiały sprawy, również bez ich odczytania mogą zostać uznane przez skład orzekający sądu lekarsko-weterynaryjnego, w całości lub części za materiał dowodowy (§ 33 ust. 2 rozp.).

Jeżeli na podstawie okoliczności ujawnionych dopiero na rozprawie, rzecznik

odpowiedzialności zawodowej zarzuci obwinionemu lekarzowi weterynarii nowe przewinienie zawodowe, obok zarzuconego we wniosku o ukaranie, sąd lekarsko-weterynaryjny odracza rozprawę. Odroczoną rozprawę prowadzi się od początku w nowym terminie, a rzecznik odpowiedzialności zawodowej wnosi nowy lub dodatkowo wnioski o ukaranie (art. 404 kpk i § 34 ust. 2 rozp.). Sąd lekarsko-weterynaryjny może jednak, za zgodą stron, na tej samej rozprawie rozpoznać sprawę w zakresie rozszerzonym o nowy zarzut (§ 34 ust. 1 rozp.). Skład orzekający, rozpoznając na tej samej rozprawie sprawę w zakresie rozszerzonym o nowy zarzut, może zarządzić przerwę w rozprawie, aby umożliwić obwinionemu lekarzowi weterynarii przygotowanie się do obrony. Przerwa w rozprawie, nie dłuższa niż 21 dni, może zostać zarządzona także z innych ważnych powodów, w tym np. kilkudziesięciminutowa na wyciszenie emocji uczestników rozprawy (§ 33 ust. 3 rozp.). Przekroczenie terminu przerwy jest równoznaczne z odroczeniem rozprawy (art. 402 § 3 kpk). Jeżeli przewodniczący składu orzekającego, zarządzając przerwę w rozprawie, równocześnie poda czas i miejsce dalszego ciągu rozprawy, osoby obecne na rozprawie przerwanej, których obecność była obowiązkowa, są obowiązane stawić się w nowym terminie bez wezwania (art. 402 kpk, w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). O nowym terminie nie muszą być zawiadamiane także osoby uprawnione do stawiennictwa, nawet jeśli nie uczestniczyły w rozprawie przerwanej.

Po przeprowadzeniu dowodów dopuszczonych w sprawie, przewodniczący składu orzekającego powinien zapytać strony, czy wnoszą o uzupełnienie postępowania dowodowego. Jeśli odpowiedź stron jest przecząca, zamyka postępowanie dowodowe i może udzielić głosu pokrzywdzonemu, jeżeli ten wcześniej złożył o to wnioski, oraz udziela głosu stronom i obrońcom (§ 35 rozp.). W pierwszej kolejności głos zabiera rzecznik odpowiedzialności, następnie obrońca lub obrońcy obwinionego lekarza weterynarii, a ostatni głos ma zawsze obwiniony lekarz weterynarii (§ 35 ust. 1 rozp.). Po każdym ponownym udzieleniu głosu rzecznikowi odpowiedzialności zawodowej, obrońca i obwiniony lekarz weterynarii ma prawo do ponownego głosu. W końcowych przemówieniach stron i obrońców powinna zostać przedstawiona argumentacja zmierzająca do przekonania składu orzekającego sądu o słuszności ostatecznego stanowiska stron w odniesieniu do zarzucanego przewinienia zawodowego. W przemówieniu rzecznika odpowiedzialności zawodowej

powinny zostać podniesione przeprowadzone na rozprawie dowody uzasadniające, w szczególności winę i stopień winy obwinionego lekarza weterynarii w popełnieniu zarzucanego przewinienia zawodowego oraz uzasadnienie wnioskowanego wymiaru kary. Obrońca obwinionego lekarza weterynarii w końcowym przemówieniu powinien wskazać i podkreślić wszelkie okoliczności ujawnione w postępowaniu dowodowym przemawiające na korzyść obwinionego lekarza weterynarii, w szczególności wskazujące na brak lub obniżenie stopnia winy w zachowaniu oraz uzasadniające jego uniewinnienie albo złagodzenie wymiaru kary. Takie same okoliczności powinien podnieść w końcowym przemówieniu obwiniony lekarz weterynarii, który nie korzysta z pomocy obrońcy.

Po wysłuchaniu stron przewodniczący składu orzekającego zamyka rozprawę, a skład orzekający przystępuje do narady, której przebieg oraz głosowanie nad orzeczeniem jest tajne i w związku z tym, poza członkami składu orzekającego, nikt inny nie może uczestniczyć w naradzie (§ 36 rozp.). Narada i głosowanie odbywa się osobno co do winy i kwalifikacji przewinienia zawodowego oraz co do kary, a orzeczenia zapadają większością głosów (art. 110–112 kpk, w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). Podstawę orzeczenia może stanowić tylko całościowy obraz okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, dlatego tak istotne są dowody i ich moc dowodowa, przedstawione na rozprawie nie tylko przez rzecznika odpowiedzialności zawodowej, ale także przez obwinionego lekarza weterynarii i jego obrońcę (§ 37 ust. 1 rozp.). Członkowie sądu lekarsko-weterynaryjnego, w tym składu orzekającego, są niezawisli w zakresie orzekania i podlegają tylko ustawom oraz obowiązującym zasadom etyki i deontologii weterynaryjnej, także w pełnieniu swoich funkcji ze szczególną starannością (art. 59 ustawy i art. 11 ust. 3 kelw³; 4). Orzekają na podstawie swego przekonania opartego na swobodnej, ale nie dowolnej, ocenie całości kształtu ujawnionych w toku rozprawy dowodów i okoliczności, przemawiających na korzyść i niekorzyść obwinionego lekarza weterynarii (§ 2 ust. 2 rozp.). Jeżeli w wyniku tej oceny skład orzekający sądu lekarsko-weterynaryjnego stwierdzi, że lekarz weterynarii nie popełnił przewinienia zawodowego lub brak jest dowodów dostatecznie uzasadniających jego popełnienie, wydaje orzeczenie o uniewinnieniu lekarza weterynarii od stawianego zarzutu. W przeciwnym przypadku, gdy w jego ocenie całościowy materiał dowodowy uzasadnia przewinienie zawodowe zarzucane lekarzowi weterynarii przez rzecznika

odpowiedzialności zawodowej, wymierza karę upomnienia, nagany, zawieszenia na okres od trzech miesięcy do trzech lat albo pozbawienia prawa wykonywania zawodu. Orzekając o rodzaju kary za przewinienie zawodowe, w tym o okresie zawieszenia prawa wykonywania zawodu, uwzględnia stopień winy, naruszenie zasad etyki i deontologii weterynaryjnej oraz przepisów o wykonywaniu zawodu, a także skutki popełnionego przewinienia zawodowego oraz zachowanie się obwinionego lekarza weterynarii przed i po jego popełnieniu (§ 37 ust. 2 rozp.). Jeżeli lekarzowi weterynarii zostało zarzucone jednocześnie kilka przewinień zawodowych, a w ocenie sądu lekarsko-weterynaryjnego są one uzasadnione dowodowo, sąd wymierza kary za poszczególne przewinienia, a następnie wymierza jedną karę łączną za wszystkie przewinienia, według zasad określonych w § 38 rozporządzenia w sprawie postępowania dotyczącego odpowiedzialności zawodowej lekarzy weterynarii (2). Orzeczenie i odrębnie jego uzasadnienie podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego (art. 113 i 115 § 1 kpk, w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). Członek składu orzekającego, podpisując orzeczenie, ma prawo zaznaczyć na orzeczeniu swoje zdanie odrębne, podając, w jakiej części i w jakim kierunku kwestionuje orzeczenie. Podobnie, zdanie odrębne w odniesieniu do samego uzasadnienia może zaznaczyć, składając podpis pod uzasadnieniem (art. 114 § 1 i 2 kpk, w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). Orzeczenie, z podaniem jego najważniejszych motywów, jest ogłaszane bezpośrednio po odbyciu narady, a w sprawach szczególnie zawiłych nie później niż do 7 dnia od daty odbycia narady (§ 39 rozp.). Pisemne uzasadnienie do orzeczenia sąd lekarsko-weterynaryjny sporządza z urzędu w ciągu 14 dni od ogłoszenia orzeczenia (§ 41 rozp.). Odpis orzeczenia wraz z jego uzasadnieniem i pouczeniem o środkach odwoławczych i terminie ich wniesienia doręcza się stronom i pokrzywdzonemu oraz ustanowionym obrońcom. Orzeczenie staje się prawomocne po upływie 14 dni od daty jego doręczenia wraz z uzasadnieniem, jeżeli w tym terminie nie zostało wniesione odwołanie od orzeczenia do sądu lekarsko-weterynaryjnego drugiej instancji.

Sąd lekarsko-weterynaryjny, orzekając karę zawieszenia albo pozbawienia prawa wykonywania zawodu, z urzędu lub na wniosek rzecznika odpowiedzialności zawodowej, w formie postanowienia, może tymczasowo zawiesić w wykonywaniu czynności zawodowych nieprawomocnie ukaranego lekarza weterynarii (art. 47 ustawy). Postanowienie o tymczasowym

³ Kelw oznacza Kodeks Etyki Lekarza Weterynarii wskazany w poz. 4 piśmiennictwa.

zawieszeniu w wykonywaniu czynności zawodowych zapada na rozprawie i jest natychmiast wykonalne (art. 47 ust. 2 ustawy oraz § 53 ust. 1 i 4 rozp.). Okres tymczasowego zawieszenia w wykonywaniu czynności zawodowych zalicza się do okresu orzeczonej kary zawieszenia prawa wykonywania zawodu (§ 54 rozp.). Powinien zaliczać się również do 10-letniego okresu kary pozbawienia prawa wykonywania zawodu, ale w tej kwestii milczą przepisy ustawy i rozporządzenia wykonawczego do ustawy. Postanowienie o tymczasowym zawieszeniu w wykonywaniu czynności zawodowych jest doręczane nieprawomocnie ukaranemu lekarzowi weterynarii, właściwej okręgowej izbie lekarsko-weterynaryjnej i zakładowi pracy zatrudniającemu lekarza weterynarii (§ 53 ust. 3 rozp.). Odpis postanowienia jest przekazywany do krajowego sądu lekarsko-weterynaryjnego, który z urzędu bada zasadność tymczasowego zawieszenia w wykonywaniu zawodu trwającego ponad trzy miesiące (art. 47 ust. 3 ustawy i § 53 ust. 2 rozp.). Na postanowienie w sprawie tymczasowego zawieszenia lekarza weterynarii w wykonywaniu czynności zawodowych, zawieszonemu lekarzowi weterynarii oraz rzecznikowi odpowiedzialności zawodowej przysługuje zażalenie do sądu lekarsko-weterynaryjnego drugiej instancji (§ 53 ust. 1 rozp.).

Postępowanie odwoławcze przed sądem lekarsko-weterynaryjnym drugiej instancji

Postępowanie odwoławcze prowadzi krajowy sąd lekarsko-weterynaryjny, w wyniku złożenia odwołania od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji sądu lekarsko-weterynaryjnego (art. 50 ust. 3 pkt 1 i 3 ustawy). Odwołanie może wnieść rzecznik odpowiedzialności zawodowej oraz obwiniony lekarz weterynarii w odniesieniu do całości lub części orzeczenia, a także pokrzywdzony, ale tylko w części dotyczącej winy lekarza weterynarii (§ 43 ust. 1 i 2 oraz § 15 pkt 3 rozp.). Odwołujący się powinien sformułować zarzuty stawiane zaskarżonemu rozstrzygnięciu lub ustaleniu oraz podać, czego domaga się, a odwołanie rzecznika odpowiedzialności zawodowej, obrońcy obwinionego lekarza weterynarii lub pełnomocnika pokrzywdzonego powinno zawierać także uzasadnienie (art. 427 § 1 i 2 kpk, w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). W odwołaniu mogą być wskazane także nowe fakty lub dowody, jeżeli odwołujący się nie mógł powołać ich w postępowaniu przed sądem lekarsko-weterynaryjnym pierwszej instancji. Strona odwołująca się nie może jednak w odwołaniu powoływać się na nieprzeprowadzenie przez sąd lekarsko-weterynaryjny pierwszej instancji określonego dowodu,

w odniesieniu do którego mogła, ale nie złożyła wniosku dowodowego (art. 427 § 4 kpk, w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). Odwołanie może zostać wniesione w nieprzekraczalnym terminie 14 dni, licząc od daty doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem przez sąd lekarsko-weterynaryjny pierwszej instancji. Odwołanie, z jego odpisem dla strony przeciwnej, wnosi się do krajowego sądu lekarsko-weterynaryjnego za pośrednictwem sądu lekarsko-weterynaryjnego, który wydał zaskarżone orzeczenie (§ 43 ust. 3 rozp.). Sąd lekarsko-weterynaryjny pierwszej instancji, który wydał zaskarżone orzeczenie, w ciągu siedmiu dni od daty wpływu odwołania przekazuje całe akta sprawy sądowi właściwemu do rozpoznania odwołania albo w formie postanowienia odmawia przyjęcia odwołania, jeżeli zostało ono wniesione po terminie lub przez osobę nieuprawnioną. Jednak nie jest zupełnie oczywiste, która instancja sądu lekarsko-weterynaryjnego jest właściwa i w jakim trybie do postępowania w przypadku, gdy odwołanie od orzeczenia sądu pierwszej instancji zostało wniesione po terminie lub przez osobę nieuprawnioną. Zgodnie bowiem z przepisem § 43 ust. 3 rozporządzenia, przyjęcia takiego odwołania odmawia w formie postanowienia sąd lekarsko-weterynaryjny, który wydał zaskarżone orzeczenie, czyli pierwszej instancji, a na postanowienie to przysługuje zażalenie do drugiej instancji krajowego sądu lekarsko-weterynaryjnego, w terminie 14 dni od doręczenia postanowienia (§ 43 ust. 4 rozp.). Natomiast według przepisu § 45 ust. 2 i 3 rozporządzenia, sprawę takiego odwołania, a nie postanowienia o odmowie jego przyjęcia, przewodniczący krajowego sądu lekarsko-weterynaryjnego kieruje na posiedzenie niejawne, a krajowy sąd lekarsko-weterynaryjny pozostawia odwołanie bez rozpoznania. Przy tym przepis § 45 ust. 2 i 3 rozporządzenia wyraźnie wskazuje na odwołanie wniesione po terminie lub przez osobę nieuprawnioną, a nie na zażalenie na postanowienia sądu pierwszej instancji o odmowie przyjęcia odwołania, o którym mowa w § 43 ust. 2 rozporządzenia. Posiłkując się przepisem art. 430 § 1 kpk, można jedynie domniemywać, że w przepisie § 45 ust. 2 i 3 rozporządzenia, jego autorowi chodziło o przyjęte przez sąd lekarsko-weterynaryjny pierwszej instancji odwołanie obarczone przedmiotowymi wadami i bez odmowy jego przyjęcia przekazane do sądu odwoławczego. W takim razie na posiedzeniu niejawnym krajowy sąd lekarsko-weterynaryjny drugiej instancji powinien wydać postanowienie o pozostawieniu odwołania bez rozpoznania, na które powinno przysługiwać zażalenie.

Jeżeli, przekazane przez sąd lekarsko-weterynaryjny pierwszej instancji, wraz

Deltanil®

POUR-ON
10 mg/ml

roztwór do polewania dla bydła i owiec

ZWALCZANIE MUCH
I PASOŻYTÓW ZEWNĘTRZNYCH

Wydajność i komfort

- Skuteczny składnik: deltametryna
- Nośnik olejowy zwiększający penetrację substancji czynnej
- Długi okres przechowywania
- Brak karencji na mleko

• Wygodny plecak farmpack®
+ elastyczny worek flexibag®.
Funkcjonalność, bezpieczeństwo,
szybkie i łatwe leczenie.

Pełna informacja o produkcie w dziale „Leki weterynaryjne”

VIRBAC Sp. z o.o.
ul. Puławska 314, 02-819 Warszawa
tel. 22 855 40 42, fax 22 855 07 34
www.virbac.pl

Virbac

Shaping the future of animal health

z całością akt sprawy odwołanie od orzeczenia odpowiada warunkom formalnym, przewodniczący krajowego sądu lekarsko-weterynaryjnego zarządza doręczenie stronie przeciwnej odpisu odwołania z uzasadnieniem i wydaje zarządzenia przygotowujące rozprawę (§ 44 i § 45 ust. 1 rozp.). Do czasu rozpoczęcia rozprawy odwoławczej odwołanie może zostać wycofane, w tym wniesione przez rzecznika odpowiedzialności zawodowej na korzyść obwinionego lekarza weterynarii tylko, gdy wyrazi na to zgodę obwiniony lekarz weterynarii (§ 47 rozp.). Cofnięte odwołanie krajowy sąd lekarsko-weterynaryjny drugiej instancji pozostawia bez rozpoznania.

W postępowaniu odwoławczym stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed sądem lekarsko-weterynaryjnym pierwszej instancji, a w roli oskarżyciela występuje krajowy rzecznik odpowiedzialności zawodowej lub jego zastępca (§ 50 i § 49 rozp.). Przewód sądowy drugiej instancji rozpoczyna przewodniczący składu orzekającego lub inny członek tego składu, przedstawiając przebieg i wyniki dotychczasowego postępowania, w tym treść zaskarżonego orzeczenia pierwszej instancji oraz zarzuty wniesione odwołaniem. Skład orzekający drugiej instancji sądu lekarsko-weterynaryjnego rozpoznaje sprawę tylko w granicach odwołania, ale z urzędu uwzględnia rażące naruszenie prawa oraz istotną odmienną w ocenie własnej i sądu lekarsko-weterynaryjnego pierwszej instancji, naruszenia zasad etyki i deontologii weterynaryjnej (§ 48 ust. 1 i 2 rozp.). W wyniku rozpoznania odwołania, odwoławczy sąd lekarsko-weterynaryjny, w odniesieniu do całości lub części zaskarżonego orzeczenia, orzeka o jego utrzymaniu w mocy, zmianie albo uchyleniu (§ 51 rozp.). Utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie, gdy w jego ocenie rozstrzygnięcie co do istoty w zaskarżonym orzeczeniu jest poprawne i nie wystąpiły okoliczności, w tym formalne uzasadniające jego zmianę lub uchylenie. Zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty albo uchyła je w całości lub części i umarza postępowanie w odpowiednim zakresie, gdy pozwalają na to zebrane dowody. Przy tym wydanie przez sąd odwoławczy orzeczenia na niekorzyść obwinionego lekarza weterynarii może nastąpić tylko wtedy, gdy odwołanie zostało wniesione na jego niekorzyść i tylko w granicach odwołania. Niezależnie od granic odwołania, a zatem nawet gdy zostało ono wniesione na niekorzyść obwinionego lekarza weterynarii, zaskarżone orzeczenie podlega zmianom na jego korzyść lub uchyleniu, jeżeli jest oczywiście niesprawiedliwe (§ 48 ust. 3 i 4 rozp.). W pozostałych przypadkach odwoławczy sąd lekarsko-weterynaryjny uchyła zaskarżone orzeczenie

i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia sądowi lekarsko-weterynaryjnemu pierwszej instancji. W składzie orzekającym wyznaczonym do ponownego rozpatrzenia sprawy nie mogą brać udziału członkowie sądu uczestniczący w wydaniu orzeczenia uchylonego przez sąd odwoławczy (§ 51 ust. 3 rozp.).

Orzeczenia wydane przez krajowy sąd lekarsko-weterynaryjny w drugiej instancji, kończące postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej, czyli wszystkie poza orzeczeniem uchylającym zaskarżone orzeczenie i przekazującym sprawę do ponownego rozpatrzenia, są prawomocne z chwilą ogłoszenia (art. 46a, w zw. z § 52 rozp.).

Prawomocne orzeczenie drugiej instancji krajowego sądu lekarsko-weterynaryjnego doręcza się, w terminie dwóch miesięcy od dnia jego ogłoszenia, obwinionemu lekarzowi weterynarii, pokrzywdzonemu w rozumieniu art. 46b ust. 1 pkt 1 ustawy, krajowemu rzecznikowi odpowiedzialności zawodowej, ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa oraz prezesowi Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej. Prawomocne orzeczenie krajowego sądu lekarsko-weterynaryjnego wydane w drugiej instancji, może zostać wzruszone kasacją do Sądu Najwyższego lub w wyniku wznowienia postępowania (art. 46b ust. 1 ustawy i § 57 rozp.). Orzeczenie o niewinności lub umorzeniu postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej danego lekarza weterynarii, na jego wniosek, podlega opublikowaniu w organie prasowym samorządu lekarzy weterynarii (art. 49 ustawy). Jeżeli lekarz weterynarii zostanie niewinny lub postępowanie w jego sprawie zostanie umorzone w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania, może wystąpić z roszczeniem o odszkodowanie do izby lekarsko-weterynaryjnej, której sąd wydał uchylone orzeczenie. Termin wystąpienia z roszczeniem, w tym złożenia pozwu do sądu powszechnego, upływa po roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia uniewinniającego lub umarzającego postępowanie (art. 48 ustawy).

Koszty postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej (§ 58–61 rozp.)

Na koszty postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy weterynarii składają się koszty doręczeń wezwań i innych pism, należności rzeczników odpowiedzialności zawodowej i członków sądu lekarsko-weterynaryjnego związane z postępowaniem, w szczególności zwrot utraconych zarobków i kosztów przejazdów oraz należności świadków i biegłych. Koszty te są pokrywane odpowiednio z budżetu danej okręgowej lub Krajowej Izby

Lekarsko-Weterynaryjnej, a ich wysokość każdorazowo powinna zostać określona postanowieniem zamieszczonym w orzeczeniu sądu lekarsko-weterynaryjnego wydanym w danej sprawie. Jeżeli orzeczenie nie zawiera postanowienia w sprawie wysokości kosztów postępowania w danej sprawie, określa je zarządzeniem przewodniczący sądu lekarsko-weterynaryjnego, w terminie 14 dni od dnia wydania orzeczenia. W sprawie zakończonej orzeczeniem o ukaraniu, sąd lekarsko-weterynaryjny obciąża ukaranego lekarza weterynarii zwrotem kosztów postępowania na rzecz izby lekarsko-weterynaryjnej, której ukarany był członkiem w czasie wniesienia wniosku o ukaranie. Koszty postępowania w jednej sprawie zakończonej ukaraniem kilku lekarzy weterynarii, sąd lekarsko-weterynaryjny dzieli między ukaranych według zasady słuszności, co może oznaczać że przy ich podziale sąd uwzględni stopień winy i wymiar orzeczonej kary za przewinienie zawodowe, ale także możliwości finansowe każdego z ukaranych. Może także zwolnić ukaranego lekarza weterynarii od zwrotu całości lub części kosztów postępowania, jeśli uzna, że byłyby one zbyt uciążliwe dla ukaranego lub jego rodziny. Nie ma także przeszkód, aby były one pokryte dobrowolnie przez najbardziej zasobnego finansowo jednego spośród kilku ukaranych lekarzy weterynarii, mimo odmiennego postanowienia sądu lekarsko-weterynaryjnego lub zarządzenia jego przewodniczącego. Nieuiszczone koszty, wynikające z postanowienia sądu lekarsko-weterynaryjnego lub zarządzenia przewodniczącego sądu, objęte są egzekucją właściwej izby lekarsko-weterynaryjnej. Na przedmiotowe zarządzenie przewodniczącego sądu, ukarany lekarz weterynarii może złożyć zażalenie do sądu lekarsko-weterynaryjnego.

Piśmiennictwo

1. Ustawa z 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1509, z późn. zm.).
2. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 29 lipca 1993 r. w sprawie postępowania dotyczącego odpowiedzialności zawodowej lekarza weterynarii (Dz.U. nr 79, poz. 371).
3. Ustawa z 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. nr 89, poz. 555, z późn. zm.).
4. Uchwała nr 3/2008/VII Nadzwyczajnego VII Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii z 26 stycznia 2008 r. w sprawie Kodeksu Etyki Lekarza Weterynarii.

Dr hab. Teresa Malinowska, ul. Nowoursynowska 159, 02-776 Warszawa